

[Aksel Larsen.]

som han udtrykker det her. Ja, det er ikke helt let forstaaeligt for mig, at man i Socialdemokratiet finder sig i, at en demokratisk Minister udtaler sig paa den Maade. Det er mig lige saa uforstaaeligt, at selve Regeringen tolererer det, for den er kommet til Magten og har faaet sin Magt bekræftet ved Forklaringen om, at den vil kun gennemføre Folkets Vilje og være Udtryk for det sande Demokrati her i dette Land. Men der er jo ikke noget ved det at gøre.

Hvad selve Regeringsforslaget angaar, finder jeg, at det Forsøg, der er gjort paa at sammenblande medicinsk og social Indikation — og det er en Kendsgerning, at der er gjort et saadant Forsøg —, er yderst uheldigt. Jeg ved ikke, om det gaar saadan, som Professor Warburg mener, at Porten er bred nok til, at der kan køre et Hølæs igennem. Jeg tror det ganske vist ikke, men jeg ved, at hele Ansvar for, hvorledes denne Lov administreres, er med en enkelt Begrænsning lagt hos Lægerne, uden at der i Lovforslaget eller paa anden Maade er givet dem nogen som helst Retningslinier at gaa efter. I bedste Fald giver det Mulighed for den største Ulighed, det ene Sted i Landet bliver Skønnet saadan, det andet Sted i Landet bliver Skønnet det stik modsatte. Men jeg kan heller ikke se andet, end at det, sammenholdt med Lovforslagets Straffebestemmelser, er uhyre farligt for Lægerne at skønne, for saadan som Lovforslaget er formet, kan Politiet naar som helst rejse Sag imod en Læge, paaberaabende sig, at han har skønnet forkert, at han ikke har handlet i Overensstemmelse med det, som maatte menes med Loven, og saa bliver det Domstolenes Sag at afgøre Spørgsmaalet. Hvis dette Lovforslag virkelig skulde blive til Lov, forudser jeg, at der først efter en lang, lang Kæde af Politisager og Retskendelser vil være skabt en nogenlunde sikker Fortolkning af Loven, saa Lægerne ved omtrent, hvor langt de kan gaa. Men det er aldeles ikke nogen ønskelig Tilstand, og selv om der ikke var anden Grund til at gaa imod dette Lovforslag, vilde dette for mig være fuldkommen tilstrækkeligt.

Men der er andre Ting i Lovforslaget. Der er et eneste Fremskridt i det — Ret skal være Ret —, det er det, at Embeds-

lægen er erstattet med Kvindens egen Læge. Der er langt større Chancer for, at Kvinden vil gaa til sin egen Læge og tale med ham om det; han kender langt bedre hendes Forhold, ved i langt højere Grad, hvorvidt en medicinsk Indikation efter de ret løse Retningslinier, Justitsministeren har angivet, er paa sin Plads eller ikke. Men det er ogsaa det eneste Fremskridt, der er, ellers ser jeg kun Tilbageskridt.

Det alvorligste af dem alle er naturligvis det Forsøg, der bliver gjort paa at slippe af med Nævningerne. Der foreligger ikke nogen egentlig Begrundelse fra Regeringens Side for, at man vil Nævningeinstitutionen til Livs; der er gjort et Forsøg paa at begrunde det fra det ærede Medlem Fru Nina Andersens Side, idet hun siger, at nu bliver jo Straffene mildnet, og derfor skal Nævningerne afskaffes. Jeg kan imidlertid ikke se, at det har noget som helst med en Begrundelse at gøre.

Jeg kan søge en Begrundelse — ikke fordi jeg absolut ønsker at mistænke mine Medmennesker, men fordi der ikke findes andre Omraader at søge den paa — i Betænkningens Oplysninger om, hvorledes Nævningerne har reageret efter den hidtidige Lovgivning. Det er saadan, at fra 1928 til 1932 har der været rejst Sag imod 19 Kvinder for Svangerskabsafbrydelse. De 15 kom for Nævningerne, een blev dømt, fordi hun havde begaaet Barnemord, de øvrige 14 blev frikendt. De 4, som kom for juridiske Dommere, ikke kom for Nævninger, blev dømt alle sammen. Ser man paa, hvorledes Nævningerne behandlede Hjelperne, faar vi nogenlunde det samme Billede. Nævningerne frikendte en Del af Hjelperne, men de Hjelperne, som kom for juridiske Dommere, blev dømt alle sammen. Naar man nu vil afskaffe Nævningerne i praktisk talt alle Fosterdrabssager, skyldes det altsaa — anden Forklaring er der ikke og kan der ikke være —, at man regner med, at Nævningerne ogsaa vilde frikende i Sager efter denne Lov, og det ønsker man at forhindre. Man vil, som Dr. Hoffmeyer har sagt, lukke Døren i for ikke at høre Skrigene.

Justitsministeren har hævdet, at der i den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe er Enstemmighed om hans Forslag, ingen har taget Reservation, ingen har forlangt Afstemning. Ja, jeg er tvunget til at gaa ud